

ชื่อเรื่อง ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความต้องการสินเชื่อของภาคเอกชนในประเทศไทย

Title The Factors Determining Demand for Private Loan in Thailand

ชื่อผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช ถาวรวันชัย
คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
นายณัฐพล วิธิจเจริญ
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ
คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
Email: thee_thee555@hotmail.com

บทคัดย่อ

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนา มีอัตราการลงทุนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ปริมาณสินเชื่อในประเทศเพิ่มสูงขึ้น โดยผ่านสถาบันการเงิน ซึ่งปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์มีสัดส่วนที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับสถาบันการเงินอื่น ๆ โดยธนาคารพาณิชย์จะมีหน้าที่ในการระดมเงินออมและเงินกู้ยืมเงินในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำมาจัดสรรให้กับผู้ลงทุนในประเทศ ซึ่งผลของการลงทุนนี้ส่งผลต่อความเจริญเติบโตระบบเศรษฐกิจของประเทศ

วัตถุประสงค์หลักในการศึกษาครั้งนี้ก็เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความต้องการสินเชื่อของภาคเอกชนในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ รายไตรมาส ช่วง พ.ศ. 2540 – 2551 โดยรวบรวมจากเอกสารงานวิจัยและวารสารจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความต้องการสินเชื่อของภาคเอกชนในประเทศไทย โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน เพื่อประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรต่าง ๆ

จากการศึกษา พบว่าตัวแปรที่มีผลกระทบต่อปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความต้องการสินเชื่อของภาคเอกชนในประเทศไทยคือ ปริมาณเงินกองทุน และ ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ ส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อ ได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ

ดังนั้น ธนาคารพาณิชย์ควรรักษาระดับของปริมาณเงินกองทุน เพราะปริมาณเงินกองทุนที่มีมากสามารถทำให้ปริมาณเงินสินเชื่อเพิ่มขึ้น และในการระดมทุนจากต่างประเทศควรเพิ่มความระมัดระวัง เพื่อลดความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน และควรมีนโยบายจัดสรรสินเชื่อให้กับภาคเศรษฐกิจที่สำคัญ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์กับประเทศมากที่สุด

คำสำคัญ : ปริมาณสินเชื่อภาคเอกชน

Abstract

Since Thailand is a developing country and investment rate has continuously increased, therefore, the credit volume is increased through financial institutions. The volume of commercial bank loans have accounted for the highest ratio compared to other financial institutions. The

commercial banks will be responsible for raising money savings and loans in domestic and international country which will be allocated to investors in the country. These investments result in the growth of national economy.

The main objectives of this study are to study the factors affecting demand for private loans in Thailand. The data employed in this workshop is secondary data between 1997 - 2008 collected from the related research documents and journals. These data were used for studying the relationship between the different variables affecting the private sector credit demand in Thailand, using complex regression equation in order to estimate coefficients of different variables.

The result of the study revealed that the variables affecting demand for loans in Thailand's private sector were capital amount and volume of loans from foreign banks while the factor which did not affect the amount of credit was inflation rate.

The commercial banks should maintain the volume of capital as a large amount of capital reinvestment can increase an amount of credit loans. However, fund raising from abroad should be careful to reduce the risk of exchange rates and a credit allocation to private sector policy should be adopted to benefit the countries the most.

Keyword: Private Loan

บทนำ

ในช่วงปี พ.ศ.2540 ประเทศไทยได้พบกับภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำเพราะขาดความเชื่อมั่นจากต่างประเทศ ทำให้เกิดการเก็งกำไรในค่าเงิน และรัฐบาลได้นำเงินคงคลังออกมาต่อสู้กับนักเก็งกำไร จนในที่สุดรัฐบาลไม่สามารถต่อสู้กับนักเก็งกำไรได้ และต้องรับความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ในสภาพเศรษฐกิจที่ไร้เสถียรภาพ จึงเกิดความสับสนในตัดสินใจเงิน เพราะดอกเบี้ยในช่วงนี้สูงมาก ทำให้บางส่วนต้องการคืนเงินกู้ ในขณะที่บางส่วนยังต้องการกู้เงินเป็นอย่างมาก เพื่อช่วยพยุงธุรกิจที่ขาดสภาพคล่องอย่างรุนแรง จนถึง พ.ศ.2542 และใน พ.ศ.2543 เศรษฐกิจไทยปรับตัวดีขึ้นอย่างมีเสถียรภาพ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ ขยายตัวร้อยละ 4.6 สูงกว่าปีที่ผ่านมาเล็กน้อย เป็นผลมาจากทั้งปัจจัยในประเทศและปัจจัยภายนอก ทางด้านปัจจัยภายในประเทศ มีการใช้จ่ายเพิ่มสูงขึ้นทั้งการอุปโภคบริโภคของครัวเรือน และการใช้จ่ายของรัฐบาล รวมทั้งการลงทุนถาวรมีทิศทางเป็นบวก หลังจากลดลงมาตั้งแต่ ปี 2540 โดยเฉพาะการลงทุนของภาคเอกชนที่เริ่มฟื้นตัว ส่วนปัจจัยต่างประเทศมาจากการส่งออกสุทธิขยายตัวได้ดี จึงส่งผลให้สถานะการผลิตโดยรวมขยายตัวสูงขึ้น จึงเป็นเหตุทำให้ความต้องการสินเชื่อเริ่มขยายตัวอีกครั้ง และเศรษฐกิจไทยก็ได้เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด จนถึงช่วง พ.ศ.2551 เศรษฐกิจของประเทศไทยยังคงดำเนินต่อไปด้วยดี โดยในไตรมาสแรกเศรษฐกิจไทยขยายตัวร้อยละ 6 มากกว่า พ.ศ.2550 ที่ขยายตัวแค่ร้อยละ 4.8 และในช่วงนี้(กย. 2552) อัตราดอกเบี้ยทรงตัวแต่อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงลดลง เนื่องจากภาวะเงินเฟ้อที่สูงขึ้น สินเชื่อมีการเร่งตัวมากขึ้น จนกระทั่งเศรษฐกิจโลกเริ่มมีการชะลอตัวจากภาวะเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา ทำให้เศรษฐกิจไทยในไตรมาสที่ 4 มีการหดตัวร้อยละ 4.3 หลังจากมีการขยายตัวอยู่ที่ร้อยละ 5 ใน 3 ไตรมาสแรก การหดตัวนี้เป็นผลมาจากหลายๆปัจจัย เช่น การส่งออกสินค้าและบริการที่ลดลง และความต้องการสินค้าภายในประเทศลดลงจากผลของภาวะเศรษฐกิจที่

ถดถอย และทำให้การลงทุนภาคเอกชนภายในประเทศลดลง และใน พ.ศ.2552 ประเทศไทยได้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่หดตัวอย่างรุนแรง โดยในไตรมาสแรกของปีหดตัวร้อยละ 7.1 รุนแรงกว่าที่หดตัวร้อยละ 4.2 ในไตรมาสที่ 4 พ.ศ. 2551 การหดตัวที่รุนแรง มีผลให้ด้านการส่งออกและการท่องเที่ยวของไทยหดตัวลงมาก มีผลกระทบต่อเนื่องไปถึงภาคการลงทุนของเอกชนที่ลดลงมากโดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรม เพราะการส่งออกที่ลดลง การลดปริมาณการผลิต จึงมีการระบายสินค้าส่วนเกิน ส่วนด้านธนาคารนั้นมีความระมัดระวังในการปล่อยสินเชื่อของธนาคารเพิ่มมากขึ้น แม้อัตราดอกเบี้ยเริ่มลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่ปริมาณสินเชื่อในระบบเศรษฐกิจไม่มากดังที่คาดการณ์ไว้ เนื่องจากปริมาณสินเชื่อในระบบเศรษฐกิจเป็นตัวแปรสำคัญตัวหนึ่งที่มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการสินเชื่อ เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆที่มีผลกระทบต่อความต้องการสินเชื่อภายในประเทศจึงมีความสำคัญ โดยผลที่ได้จะทำให้ทราบว่าปัจจัยเหล่านั้นส่งผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่ออย่างไร ซึ่งสามารถนำไปใช้พิจารณาประกอบการเสนอนโยบายทางด้านเศรษฐกิจในปัจจุบันและในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการให้สินเชื่อแก่ภาคเอกชน และศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันของสินเชื่อในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อของภาคเอกชนในประเทศไทย

ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ (Loanable Fund Theory)

ในการศึกษาตัวแปรปริมาณสินเชื่อของภาคเอกชนภายในประเทศไทยนั้น ได้นำแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์เข้ามาใช้ในการศึกษา คือ ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ (Loanable Fund Theory)

ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ (Loanable Fund Theory) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของเงินกู้ ซึ่งทฤษฎีนี้ได้นำตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงของระบบเศรษฐกิจมาใช้ประกอบการวิเคราะห์เพื่อชี้ว่า อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงแล้วไม่ได้จ่ายเพื่อการออมแต่เป็นการจ่ายสำหรับการให้กู้ ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยจึงถูกกำหนดโดยอุปสงค์ต่อเงินกู้(Demand for Loanable Fund) และอุปทานของเงินให้กู้ (Supply of Loanable Fund) ซึ่งปริมาณเงินให้กู้นั้นได้มาจากแหล่งต่างๆ เช่น การออม การให้สินเชื่อ ส่วนความต้องการกุนั้นเกิดจากการลงทุน และใช้จ่ายที่เกินรายได้

อุปสงค์ต่อเงินกู้ที่สำคัญ ได้แก่ เพื่อการลงทุน และการถือเงินไว้ใช้สอย โดยทั่วไปผู้ขอกู้มักจะต้องการกู้โดยเสียดอกเบี้ยที่ต่ำ ดังนั้นเส้นอุปสงค์ของเงินกู้จะลาดลงจากซ้ายไปขวา เมื่อกำหนดให้แกนตั้งแสดงอัตราดอกเบี้ย แกนนอนแสดงปริมาณเงินกู้หมายความว่า ณ ระดับอัตราดอกเบี้ยสูงความต้องการกู้เงินจะมีน้อย และเมื่ออัตราดอกเบี้ยต่ำลงความต้องการกู้เงินจะมีมากขึ้น

อุปทานของเงินกู้ หมายถึง เงินกู้ทั้งหมดในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งที่กู้โดยผู้บริโภคร ภาครัฐบาล และองค์กรธุรกิจ ถ้าอัตราดอกเบี้ยต่ำ ความต้องการให้กู้จะมีน้อย และถ้าอัตราดอกเบี้ยสูงความต้องการให้กู้จะมีมาก เส้นอุปทานจึงมีลักษณะลาดขึ้นจากซ้ายไปขวา เมื่อกำหนดให้แกนตั้งแสดงอัตราดอกเบี้ย แกนนอนแสดงปริมาณเงินกู้

อุปสงค์และอุปทานของเงินจะเป็นตัวกำหนดดอกเบี้ยดุลยภาพ โดยจะเกิดขึ้น เมื่ออุปสงค์ต่อเงินกู้เท่ากับอุปทานของเงินกู้ และอัตราดอกเบี้ยนี้จะเป็นอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมที่เกิดจากการให้กู้ในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง

อัตราดอกเบี้ยในตลาดจะต้องมีการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพที่อุปสงค์ต่อเงินกู้และอุปทานของเงินกู้ในตลาดเท่ากันพอดี ถ้ามีอัตราดอกเบี้ยใดผิดไปจากอัตราดังกล่าว ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงด้านอุปสงค์และอุปทานของเงินกู้ จนกระทั่งอัตราเข้าสู่ดุลยภาพได้ โดยมีเงื่อนไขว่าไม่มีการแทรกแซงใดๆจากรัฐบาลในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. **พงศ์ศักดิ์ จิตรรำลึก (2543)** ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาอุปสงค์เงินกู้ของภาคเอกชนในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลช่วง พ.ศ. 2528 - พ.ศ. 2542 โดยศึกษาว่าปัจจัยใดบ้างที่มีผลกระทบต่อการใช้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ เพื่อจะได้นำไปแนวทางในการควบคุมการให้สินเชื่ออันมีผลต่อภาวะเศรษฐกิจในประเทศ ซึ่งใช้วิธีศึกษาทางเศรษฐมิติแบบสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) โดยวิธีการ OLS โดยวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการให้สินเชื่อแก่ธนาคารพาณิชย์ไทย และศึกษาด้านอุปสงค์ของเงินกู้ โดยวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการสินเชื่อเพื่อการลงทุน และปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการสินเชื่อเบิกเกินบัญชี

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์เงินกู้เพื่อประกอบกิจการลงทุน ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ, มูลค่าการจดทะเบียนบริษัทภายในประเทศอัตราดอกเบี้ย (MLR) ส่วนปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์เงินกู้เบิกเกินบัญชี ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ, มูลค่าการจดทะเบียนบริษัทภายในประเทศ, อัตราดอกเบี้ย (MOR) มูลค่าการส่งออกโดยรวมของประเทศ ส่วนปัจจัยอิสระตัวอื่นๆ ได้แก่ มูลค่าการบริโภคภาคเอกชนและมูลค่าการลงทุนภายในประเทศ ไม่มีเหตุผลน่าเชื่อถือพอที่จะแสดงความสัมพันธ์ได้ตามวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติ

2. **สมใจ มโนดำรงธรรม (2542)** ได้ทำการศึกษาเรื่องสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ.2521-2540 โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า เพื่อ หาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีผลกระทบต่อการใช้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย โดยศึกษาช่วง พ.ศ. 2521 - 2540 โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) เพื่อประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรต่างๆ ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาสินเชื่อรวมของธนาคารพาณิชย์และสินเชื่อประเภทต่างๆ ที่ให้กับภาคเศรษฐกิจต่างๆ ได้แก่ สินเชื่อเพื่อการเกษตร สินเชื่อเพื่ออุตสาหกรรม สินเชื่อเพื่อการก่อสร้าง สินเชื่อเพื่อธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ สินเชื่อเพื่อการค้าส่ง-ค้าปลีก สำหรับตัวแปรที่นำมาใช้ในการสร้างแบบจำลองของการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ คือ ปริมาณเงินฝากทั้งหมด ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินฝากกับเงินกู้ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และปริมาณเงินกองทุน ส่วนการให้สินเชื่อรวมของธนาคารพาณิชย์ ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อรวม ได้แก่ ปริมาณเงินฝากทั้งหมดของธนาคารพาณิชย์ ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินฝากกับเงินกู้ ปริมาณเงินกองทุน, การให้สินเชื่อเพื่อการเกษตร ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อเพื่อการเกษตร ได้แก่ ปริมาณเงินฝากทั้งหมด, การให้สินเชื่อเพื่อการอุตสาหกรรม ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อเพื่อการอุตสาหกรรม ได้แก่ ปริมาณเงินฝากทั้งหมด ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ การให้สินเชื่อเพื่อการก่อสร้าง ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อเพื่อการก่อสร้าง ได้แก่ ปริมาณเงินฝากทั้งหมด ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ และปริมาณเงินกองทุน การให้สินเชื่อเพื่อธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อเพื่อธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาที่อยู่อาศัยในปีที่ผ่านมา การให้สินเชื่อค้าส่ง-ค้าปลีก ได้แก่ ปริมาณ

เงินฝากทั้งหมด ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ และปริมาณเงินกองทุน และส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์น้อยที่สุด ได้แก่ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินฝากกับเงินกู้ และ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปีที่ผ่านมา

3. สุขสวัสดิ์ ชื่นสมบัติ (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่องการให้สินเชื่ออุตสาหกรรมการผลิตของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสำคัญของสินเชื่ออุตสาหกรรมการผลิตในประเทศไทย โดยศึกษาเป็นรายภูมิภาค ใช้แบบจำลองส่วนแบ่งและส่วนแปรเปลี่ยน (Shift and Share Model) การวิเคราะห์ใช้อัตราส่วนร้อยละ และทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่ออุตสาหกรรมจากธนาคารพาณิชย์กับผลผลิตภาคอุตสาหกรรม โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) และการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยศึกษาตามรายภูมิภาค ผลการวิเคราะห์พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทุกภูมิภาคมีค่าเป็นบวกและสูงมาก แสดงว่า ปริมาณสินเชื่อที่ธนาคารพาณิชย์ปล่อยให้แก่ภาคอุตสาหกรรมนั้นมีความสัมพันธ์กับผลผลิตอุตสาหกรรมในระดับที่สูงมาก และความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และจากการวิเคราะห์โดยใช้แบบจำลองส่วนแบ่งและส่วนแปรเปลี่ยน (Shift and Share Model) และวิเคราะห์โดยใช้อัตราส่วนร้อยละ พบว่าภาคกลางได้รับส่วนแบ่งสินเชื่อมากที่สุด อัตราการเจริญเติบโตของปริมาณสินเชื่ออุตสาหกรรมของทุกภาคสูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาอุตสาหกรรม จากการศึกษาโดยใช้เครื่องมือต่างๆ สรุปได้ว่าสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์มีความสัมพันธ์กับการเจริญเติบโตของผลผลิตภาคอุตสาหกรรมมาก และสาขาอุตสาหกรรมของทุกภูมิภาคมีแนวโน้มได้รับสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ที่สูงขึ้นทุกปี

4. จินตนา มั่นคงพูนสวัสดิ์ (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่องสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์กับการลงทุนและการบริโภคในช่วง พ.ศ. 2520 – 2542 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ และเพื่อศึกษาผลการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ต่อการลงทุนและการบริโภคภาคเอกชน โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2520 – 2542 และวิเคราะห์ด้วยวิธี Multiple Regression โดยแยกศึกษาเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ และ ส่วนที่ 2 ศึกษาผลการควบคุมอัตราเติบโตของสินเชื่อรวมของธนาคารพาณิชย์ต่อการลงทุนและบริโภคภาคเอกชน ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณเงินฝากของธนาคารพาณิชย์เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์มากที่สุด รองลงมาคือปริมาณกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าธนาคารพาณิชย์ระดมเงินออมมากในประเทศมากที่สุด กู้ยืมจากสถาบันการเงินในประเทศน้อย โดยกู้ยืมเงินจากต่างประเทศมากกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะช่วงเวลาที่ศึกษาอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศต่ำกว่าในประเทศ ธนาคารพาณิชย์จึงกู้ยืมเงินจากต่างประเทศ และนำมาปล่อยสินเชื่อในประเทศโดยได้รับรายได้จากส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ย และจากการศึกษาผลการให้สินเชื่อต่อการลงทุนและการบริโภคภาคเอกชนพบว่า ปริมาณเงินเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนและการบริโภคภาคเอกชนมากที่สุด รองลงมาคือ ผลต่างของปริมาณสินเชื่อรวมของธนาคารพาณิชย์ในปัจจุบันกับ ปริมาณสินเชื่อรวมของธนาคารพาณิชย์ในปีที่ผ่านมา

ระเบียบวิธีการวิจัย

1. ขอบเขตในการศึกษา

1.1 เป็นการศึกษาปริมาณเชื่อการลงทุนในภาคเอกชน ที่ให้โดยธนาคารพาณิชย์เท่านั้น เนื่องจากธนาคารพาณิชย์มีธุรกรรมการให้สินเชื่อมากที่สุดในระบบ

1.2 ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์อยู่ในช่วง พ.ศ. 2540 - 2551 โดยศึกษาเป็นรายไตรมาสและภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชน โดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติ ที่แสดงถึงผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชน

2. วิธีการศึกษา

2.1 การรวบรวมข้อมูล ข้อมูลเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) รายไตรมาสระหว่าง พ.ศ. 2540 - 2551 โดยรวบรวมจากเอกสารงานวิจัยต่างๆ เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

2.2.1 ใช้วิธีวิเคราะห์เชิงพรรณนาอธิบายความเป็นมาในการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์และสถานการณ์การให้สินเชื่อในปัจจุบัน

2.2.2 ใช้วิธีวิเคราะห์เชิงปริมาณเป็นการนำตัวแปรต่างๆที่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อของภาคเอกชนมาสร้างแบบจำลองทางเศรษฐมิติโดยศึกษาเป็นรายภาคส่วน เพื่อใช้อธิบายความสำคัญของตัวแปรในสมการ และทำการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรโดยใช้วิธีการทางเศรษฐมิติสร้างสมการในรูปแบบสมการถดถอย (Multiple Regression) โดยอาศัยวิธีการกำลังสองน้อยที่สุดสองขั้นตอน (Two-stage Least Squares)

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษานี้จะทำการศึกษาเป็น 3 กรณี โดยศึกษาด้านปริมาณสินเชื่อธุรกิจ ปริมาณสินเชื่อภาคเกษตร และ ปริมาณสินเชื่อที่ไม่ใช่ภาคเกษตร โดยมีความสัมพันธ์ดังนี้

แบบจำลองความสัมพันธ์ของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจ

$$TI = f(\text{FUN, BOF, INF, I})$$

โดยให้

$$TI = \text{ปริมาณสินเชื่อธุรกิจ}$$

$$\text{FUN} = \text{ปริมาณเงินกองทุน}$$

$$\text{BOF} = \text{ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์}$$

$$\text{INF} = \text{อัตราเงินเฟ้อ}$$

$$I = \text{ปริมาณการลงทุนภาคเอกชน}$$

แบบจำลองความสัมพันธ์ของปริมาณสินเชื่อภาคเกษตร

$$TIA = f(\text{FUN, BOF, INF, IA})$$

โดยให้

$$TIA = \text{ปริมาณสินเชื่อธุรกิจภาคเกษตร}$$

$$\text{FUN} = \text{ปริมาณเงินกองทุน}$$

$$\text{BOF} = \text{ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์}$$

$$\text{INF} = \text{อัตราเงินเฟ้อ}$$

$$IA = \text{ปริมาณการลงทุนภาคเอกชนภาคเกษตร}$$

แบบจำลองความสัมพันธ์ของปริมาณเชื่อภาคธุรกิจภาคที่ไม่ใช่เกษตรกร

$$TIN = f(FUN, BOF, INF, IN)$$

โดยให้

TIN = ปริมาณสินเชื่อธุรกิจที่ไม่ใช่ภาคเกษตร

FUN = ปริมาณเงินกองทุน

BOF = ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์

INF = อัตราเงินเฟ้อ

IN = ปริมาณการลงทุนภาคเอกชนที่ไม่ใช่ภาคเกษตร

3. สมมติฐานที่ใช้ในการศึกษา

ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความต้องการสินเชื่อของภาคเอกชนในประเทศไทย ซึ่งใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติได้กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อ ปริมาณสินเชื่อภาคเกษตร และ ปริมาณสินเชื่อที่ไม่ใช่ภาคเกษตร กับตัวแปรต่างๆ ซึ่งตัวแปรต่างๆ ประกอบด้วย ปริมาณเงินกองทุน ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ ปริมาณการลงทุนภาคเอกชน ปริมาณการลงทุนภาคเอกชนภาคเกษตร ปริมาณการลงทุนภาคเอกชนที่ไม่ใช่ภาคเกษตร และ อัตราเงินเฟ้อ โดยคาดว่าตัวแปรทำนาคศึกษามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับปริมาณสินเชื่อทุกประเภท

ผลการวิเคราะห์

1. สถานการณ์การให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์

การให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์เป็นช่องทางการใช้เงินทุนที่สำคัญของธนาคารพาณิชย์ สินเชื่ออาจแยกได้เป็นระยะสั้น หรือระยะยาว และอาจมีข้อตกลงในการชำระคืน เป็นการชำระคืนทั้งหมด หรือเป็นการชำระแบบเป็นงวด ในการให้สินเชื่อนั้นธนาคารให้ความสำคัญในเรื่องที่ว่าสินเชื่อที่ให้ไปจะสามารถเปลี่ยนกลับมาเป็นเงินสดได้ภายในระยะเวลาอันไม่นานเกินไปนัก โดยการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์อาจอยู่ในรูปของเงินให้กู้ยืมแบบมีกำหนดเวลา (Term Loans) เงินให้กู้แบบเบิกเกินบัญชี (Overdrafts) และการซื้อลดตั๋วเงิน (Bill Discounted)

สถานการณ์การให้สินเชื่อในปัจจุบันของประเทศไทย ในไตรมาสที่ 2 ของปี 2552 มาตรฐานการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินทั้งที่ให้แก่ภาคธุรกิจและภาคครัวเรือนยังคงเข้มงวดต่อเนื่องจากไตรมาสแรก เป็นผลจากความเสี่ยงจากภาวะเศรษฐกิจ ภาวะธุรกิจ เสถียรภาพการเมือง และการแพร่ระบาดของไข้หวัด 2009 อย่างไรก็ตาม สินเชื่อที่ให้แก่ภาคธุรกิจ (Loans or Credit Lines to Enterprises) ในไตรมาสที่ 2 ของปี 2552 ความต้องการสินเชื่อภาคธุรกิจโดยรวมลดลงจากไตรมาสแรกเล็กน้อย และต่ำกว่าที่คาดการณ์ไว้ในไตรมาสก่อน ความต้องการสินเชื่อของธุรกิจขนาดใหญ่ลดลง ตามความต้องการในการผลิตสินค้าคงคลัง เป็นที่น่าสังเกตว่าความต้องการลงทุนในสินทรัพย์ถาวร (Fixed Investment) และความต้องการเงินทุนหมุนเวียน (Working Capital) เริ่มทรงตัวใกล้เคียงกับไตรมาสก่อน สอดคล้องกับดัชนีการลงทุนภาคเอกชน (Private Investment Index) สะท้อนให้เห็นว่าเศรษฐกิจน่าจะเข้าใกล้จุดต่ำสุดแล้ว นอกจากนี้ ความต้องการสินเชื่อของธุรกิจขนาดใหญ่ที่ลดลง ยังเป็นผลจากธุรกิจหันมาระดมทุนจากแหล่งอื่น โดยเฉพาะการออกตราสารหนี้ และการแข่งขันการให้สินเชื่อจากสถาบันการเงินอื่น ความต้องการสินเชื่อของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเริ่มทรงตัวใกล้เคียงกับไตรมาสก่อนมากขึ้น เนื่องจากธุรกิจประเภทนี้มี

ความสามารถเข้าถึงสินเชื่อได้โดยเปรียบเทียบ น้อยกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ และฐานะการเงินมีความอ่อนไหวกว่า ทำให้ต้องการสินเชื่อเพื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียนและสำหรับ Refinance เพิ่มขึ้นจากไตรมาสก่อน และเป็นสิ่งที่สังเกตว่า อัตราดอกเบี้ยยังอยู่ในระดับที่เอื้อต่อความต้องการสินเชื่อของธุรกิจ มาตรฐานการให้สินเชื่อแก่ภาคธุรกิจโดยรวมของสถาบันการเงินในไตรมาสที่ 2 ของปี 2552 ยังเข้มงวดต่อเนื่อง แต่ผ่อนคลายกว่าที่คาดการณ์ไว้ในไตรมาสก่อน สะท้อนความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจของสถาบันการเงิน (Risk Perception) ที่ปรับตัวดีขึ้น เนื่องจากเริ่มมีสัญญาณการฟื้นตัวในบางอุตสาหกรรมจากคำสั่งซื้อที่เริ่มกลับเข้ามาโดยเฉพาะจากอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อย่างไรก็ตาม ความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจยังมีสูงจากปัญหาเสถียรภาพทางการเมืองในประเทศ และปัญหาการแพร่ระบาดของไข้หวัด 2009 แต่การแข่งขันทั้งจากสถาบันการเงินอื่นและจากตลาดตราสารหนี้ รวมทั้งสภาพคล่อง (Liquidity) ของสถาบันการเงินที่ยังอยู่ในระดับสูงทำให้สถาบันการเงินผ่อนคลายมาตรฐานการให้สินเชื่อมากกว่าที่คาดการณ์ไว้ในส่วนของเงื่อนไขการให้สินเชื่อ สถาบันการเงินได้ผ่อนคลายเงื่อนไขการให้สินเชื่อด้านราคา (Price) โดยตั้ง Margin สำหรับลูกค้าจัดชั้นปกติของธุรกิจขนาดใหญ่และธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้แคบลงซึ่งถือเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี 2551 และปรับลดอัตราค่าธรรมเนียมต่างๆ (Non-interest Rate Charges) ลงเล็กน้อยสำหรับธุรกิจขนาดใหญ่ อย่างไรก็ตาม สถาบันการเงินยังคงเข้มงวดในเงื่อนไขการให้สินเชื่ออื่นๆ เช่นวงเงินสินเชื่อ (Credit Lines) หลักทรัพย์ค้ำประกัน (Collateral) และเงื่อนไขสัญญาเงินกู้ (Loan Covenants) โดยเฉพาะกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

แนวโน้มภาวะสินเชื่อภาคธุรกิจในไตรมาสที่ 3 ของปี 2552 สถาบันการเงินคาดว่าความต้องการสินเชื่อภาคธุรกิจโดยรวมจะเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ส่วนใหญ่มาจากธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งได้รับผลดีจากมาตรการกระตุ้นของภาครัฐที่เริ่มส่งผลต่อการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ รวมทั้งนโยบายของรัฐที่ให้สถาบันของรัฐและสถาบันการเงินเฉพาะกิจเร่งปล่อยสินเชื่อเข้าสู่ระบบ ส่วนมาตรฐานการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินจะยังคงระมัดระวังในการให้สินเชื่อต่อไปตามความกังวลต่อคุณภาพสินเชื่อ แต่การแข่งขันที่มากขึ้นทั้งจากสถาบันการเงินอื่นและจากตลาดตราสารหนี้ รวมทั้งสภาพคล่อง (Liquidity) ของสถาบันการเงินที่ยังอยู่ในระดับสูงจะช่วยให้สถาบันการเงินผ่อนคลายมาตรฐานการให้สินเชื่อแก่ลูกค้าจัดชั้นปกติในระดับหนึ่ง

2. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อธุรกิจ

$$\text{LNTI} = 5.4462 + 0.1530\text{LNBOF} + 0.1432\text{LNI}(-1) + 0.4365\text{LNFUN}(-1) + 0.0003\text{INF}$$

(8.3064)*** (1.7067)* (6.6080)*** (0.0605)

$$R^2 = 0.8439 \quad \text{Adjust } R^2 = 0.8291$$

โดยที่ *** มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าว ค่า R^2 เท่ากับ 0.8439 อธิบายได้ว่า ปัจจัยต่างๆ อันได้แก่ ปริมาณเงินกองทุน ปริมาณเงินกู้จากต่างประเทศ อัตราเงินเฟ้อ การลงทุนภาคเอกชน สามารถอธิบายการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อธุรกิจในประเทศไทยได้ร้อยละ 84 ส่วนการตรวจสอบค่านัยสำคัญทางสถิติของค่าประมาณสัมประสิทธิ์ด้วย T-statistic ของตัวแปร พบว่า

1. ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทย โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.1530 หมายความว่า ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.1530

$$\partial TI / \partial BOF > 0$$

2. การลงทุนในประเทศ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทย โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.1432 หมายความว่า การลงทุนในประเทศในไตรมาสที่แล้วเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.1432

$$\partial TI / \partial I > 0$$

3. ปริมาณเงินกองทุน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทย โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.4365 หมายความว่า เมื่อปริมาณเงินกองทุนในไตรมาสที่แล้วเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.4365

$$\partial TI / \partial FUN > 0$$

4. อัตราเงินเฟ้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทย โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.0003 หมายความว่า อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.0003

$$\partial TI / \partial INF > 0$$

3. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อธุรกิจภาคเกษตร

$$LNTIA = 7.4700 + 0.1932LNBOF + 0.1252LNFUN(-1) + 0.0019INF + 0.0060LNIA$$

(8.5281)*** (1.5728) (0.3606) (0.1502)

$$R^2 = 0.9218 \quad \text{Adjust } R^2 = 0.9120$$

โดยที่ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าว ค่า R^2 เท่ากับ 0.9218 อธิบายได้ว่า ปัจจัยต่างๆอันได้แก่ ปริมาณเงินกู้จากต่างประเทศ ปริมาณเงินกองทุน อัตราเงินเฟ้อ การลงทุนภาคเอกชนสาขาเกษตร สามารถอธิบายการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตรได้ร้อยละ 92 ส่วนการตรวจสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าประมาณสัมประสิทธิ์ด้วย T-statistic ของตัวแปร พบว่า

1. ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตร โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.1932 หมายความว่า ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตรปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.1932

$$\partial TIA / \partial BOF > 0$$

2. ปริมาณเงินกองทุน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตร โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.1252 หมายความว่า เมื่อปริมาณเงินกองทุนในไตรมาสที่แล้ว เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตร ปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.1252

$$\partial TIA / \partial FUN > 0$$

3. อัตราเงินเฟ้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตร โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.0019 หมายความว่า อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตร ปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.0019

$$\partial TIA / \partial INF > 0$$

4. การลงทุนในประเทศสาขาเกษตร ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตร โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.0060 หมายความว่า การลงทุนในประเทศในไตรมาสที่แล้ว เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาเกษตรปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.0060

$$\partial TIA / \partial IA > 0$$

4. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อธุรกิจที่ไม่ใช่ภาคเกษตร

$$LNTIN = 5.2778 + 0.4390LNFUN(-1) + 0.1514LNBOF + 0.1527LNIN + 0.00009INF$$

(6.4883)*** (8.0606)*** (1.7755)* (0.0141)

$$R^2 = 0.8404 \quad \text{Adjust } R^2 = 0.8252$$

โดยที่

*** มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

จากการทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าว ค่า R^2 เท่ากับ 0.8404 อธิบายได้ว่า ปัจจัยต่างๆอันได้แก่ ปริมาณเงินกองทุน ปริมาณเงินกู้จากต่างประเทศ อัตราเงินเฟ้อ การลงทุนภาคเอกชนในประเทศ สาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตร สามารถอธิบายการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตร ได้ร้อยละ 84 ส่วนการตรวจสอบค่านัยสำคัญทางสถิติของค่าประมาณสัมประสิทธิ์ด้วย T-statistic ของตัวแปร พบว่า

1. ปริมาณเงินกองทุน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตร โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.4390 หมายความว่า เมื่อปริมาณเงินกองทุนในไตรมาสที่แล้ว เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตร ปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.4390

$$\partial TIN / \partial FUN > 0$$

2. ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตร โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.1514 หมายความว่า ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศในไตรมาสที่แล้วเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตร ปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.1514

$$\partial \text{TIN} / \partial \text{BOF} > 0$$

3. การลงทุนในประเทศสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตร ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตร โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.1527 หมายความว่า การลงทุนในประเทศสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตรในไตรมาสที่แล้วเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตรปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.1527

$$\partial \text{TIN} / \partial \text{IN} > 0$$

4. อัตราเงินเฟ้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการปรับตัวของปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตรไทย โดยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.00009 หมายความว่า อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจในประเทศไทยสาขาที่ไม่ใช่ภาคเกษตรไทยปรับตัวสูงขึ้นร้อยละ 0.00009

$$\partial \text{TIN} / \partial \text{INF} > 0$$

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการศึกษา

ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อของภาคเอกชนในประเทศไทย ในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2540 - 2551 โดยศึกษาเป็นรายไตรมาส เป็นการศึกษาปริมาณสินเชื่อรวมธุรกิจ ปริมาณสินเชื่อภาคการเกษตร และปริมาณสินเชื่อที่ไม่ใช่ภาคเกษตร โดยกำหนดตัวแปรอิสระในแบบจำลองของสมการปริมาณสินเชื่อ ได้แก่ ปริมาณเงินกองทุน ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ อัตราเงินเฟ้อ ปริมาณการลงทุนภาคเอกชน ปริมาณการลงทุนภาคเอกชนภาคเกษตร ปริมาณการลงทุนภาคเอกชนที่ไม่ใช่ภาคเกษตร ปริมาณเงินฝากทั้งหมด ซึ่งผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจทั้งหมด ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญ ได้แก่ ปริมาณเงินกองทุน และปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์
2. ปริมาณสินเชื่อธุรกิจภาคเกษตร ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญ ได้แก่ ปริมาณเงินกองทุน
3. ปริมาณสินเชื่อธุรกิจภาคที่ไม่ใช่เกษตรเกษตร ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญ ได้แก่ ปริมาณเงินกองทุน ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ และ ปริมาณการลงทุนภาคเอกชนที่ไม่ใช่ภาคเกษตร โดยปัจจัยที่ไม่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อของภาคเอกชนในทุกกลุ่ม ได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ

2. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจมากที่สุดคือ ปริมาณเงินกองทุน และปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ ดังนั้น ปริมาณเงินกองทุนมีส่วนสำคัญ

ต่อสินเชื่อภาคธุรกิจ และธนาคารพาณิชย์สามารถทำให้ปริมาณกองทุนเพิ่มขึ้นแล้ว แนวโน้มปริมาณสินเชื่อธุรกิจก็จะเพิ่มตามด้วย และการระดมทุนจากต่างประเทศโดยการกู้ยืมจากต่างประเทศเป็นตัวแปรสำคัญต่อปริมาณสินเชื่อภาคธุรกิจ ซึ่งในการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศจะต้องเผชิญกับความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน อันมีผลต่อการบริหารต้นทุนของธนาคารพาณิชย์ ดังนั้นควรเพิ่มความระมัดระวังในการที่จะกู้ยืมเงินจากต่างประเทศ และควรจะมีการดูแลในเรื่องของการบริหารอัตราแลกเปลี่ยนสำหรับกรณีกู้ยืมเงินจากต่างประเทศไปพร้อมกัน

บรรณานุกรม

- พงศ์ศักดิ์ จิตรรัลิก 2543. อุปสงค์เงินกู้ของภาคเอกชนในประเทศไทย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
- สมใจ มโนดำรงธรรม 2542. สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ.2521 - 2540
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- สุขสวัสดิ์ ชื่นสมบัติ 2541. สินเชื่ออุตสาหกรรมของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- จินตนา มั่นคงพูนสวัสดิ์ 2544. สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์กับการลงทุนและการบริโภค มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปัญญาภรณ์ เสียงเจริญ 2533. ปัจจัยที่กำหนดความต้องการสินเชื่อภาคอุตสาหกรรมจากสถาบันการเงินในประเทศไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ชมเพลิน จันทรเรืองเพ็ญ . “เศรษฐศาสตร์การเงินและการธนาคาร”, คณะเศรษฐศาสตร์ ,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชมเพลิน จันทรเรืองเพ็ญ. “ทฤษฎีและนโยบายการเงิน” (พิมพ์ครั้งที่ 6), กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2541.
- สถิติสถาบันการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย
- ตารางสถิติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ